

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 470/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/72/2023 z 12. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) označeným uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ sa domáha zrušenia uznesenia najvyššieho súdu, ako aj tomuto predchádzajúceho uznesenia Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 30. marca 2022 a vrátenia veci na ďalšie konanie. Uplatňuje si aj náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a predložených listinných dôkazov vyplýva nasledovný stav veci:
3. Sťažovateľ bol v poradí druhým rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) z 18. marca 2021 uznaný za vinného zo spáchania zločinu krádeže v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody, v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci vo forme spolupáchateľstva a iné na skutkovom základe uvedenom v rozsudku za skutky v bodoch 1 až 10, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 30. marca 2022, napadnutý rozsudok

okresného súdu zrušil v celom rozsahu a sám vo veci rozhodol tak, že sťažovateľa uznal za vinného a uložil mu trest odňatia slobody.

4. Krajský súd zhodne s okresným súdom konštatoval, že aj podľa jeho názoru je možné výroky o vine sťažovateľa ustáliť predovšetkým na základe výpovede [REDAKOVANÉ], ktorý vo svojich výpovediach popísal jeho konanie, ako aj svoje konanie, ktoré spočívalo v tom, že sťažovateľ ho požiadal, aby s ním išiel na miesta jednotlivých skutkov, resp. čiastkových útokov, zároveň čakal vonku, dával pozor, či nejdú policajti, pričom boli v spojení, po čom ho následne z miesta činu odviezol s tým, že sťažovateľ mu dal peniaze za odmenu za pomoc pri skutku. Keďže proti sebe stáli tvrdenia sťažovateľa a [REDAKOVANÉ], ktorý sťažovateľa usvedčoval, súd zvažoval, ktoré z výpovedí uveriť, pričom uveril výpovediam spoluobžalovaného, resp. svedka [REDAKOVANÉ], keďže nezistil dôvod, na základe ktorého by chcel poškodiť sťažovateľovi svojimi výpoveďami. Sťažovateľ je usvedčovaný aj svedkom [REDAKOVANÉ], ktorý uviedol, že mu svedok [REDAKOVANÉ] povedal mená [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí mali byť páchatelmi trestného činu, a tiež výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ]. Svedok [REDAKOVANÉ] využil svoje právo a odmietol vypovedať, avšak rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1T/111/2017 z 5. októbra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 10To/45/2017 zo 17. januára 2018 bol uznaný za vinného zo žalovaného skutku, ktorý sa kladie za vinu aj sťažovateľovi. Sťažovateľ je usvedčovaný čiastočne aj výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ].

5. K odvolacej námietke sťažovateľa, že bolo porušené jeho právo na obhajobu, lebo na hlavnom pojednávaní 21. marca 2021 mal ustanoveného náhradného obhajcu, ale nemal zvoleného ani ustanoveného obhajcu, krajský súd uviedol, že v čase konania tohto hlavného pojednávania neboli dané dôvody tzv. povinnej obhajoby sťažovateľa, pričom v zmysle § 36 ods. 4 Trestného poriadku za včasnosť zvolenia obhajcu zodpovedá obvinený. V danom prípade ak sťažovateľ chcel byť právne zastúpený v predmetnej trestnej veci, mal si zvoliť obhajcu riadne a včas. Skutočnosť, že okresný súd mu ustanovil náhradného obhajcu a tento ho zastupoval na hlavnom pojednávaní v čase, keď sťažovateľ nemal zvoleného ani ustanoveného obhajcu, nie je podľa krajského súdu možné považovať za porušenie práva na obhajobu, i keď uvedený postup prvostupňového súdu považoval odvolací súd za neštandardný. Navyše, zo zápisnice o predchádzajúcom hlavnom pojednávaní z 25. februára 2017 vyplýva, že sťažovateľ bol predsedom senátu riadne poučený a bol mu daný priestor zvoliť si obhajcu do nasledujúceho hlavného pojednávania, čo nevyužil.

6. Vo vzťahu k odmietnutiu doplnenia dokazovania vykonaním svedeckých výpovedí svedkov, ktorých sťažovateľ navrhol, poukázal krajský súd na odôvodnenie rozsudku okresného súdu s tým, že uvedené dôkazy nebolo nevyhnutné vykonať, pretože skutočnosti, ktoré mali byť navrhnutými svedkami objasnené, bolo možné zistiť už z iných, skôr vykonaných dôkazov. Navyše, ako uviedol krajský súd, [REDAKOVANÉ], ktorého sťažovateľ navrhol vypočuť v procesnom postavení svedka, už bol na hlavné pojednávanie v predmetnej veci predvolaný pre účely výsluchu, avšak vypovedať odmietol, pričom z ničoho nevyplýva skutočnosť, že v prípade opätovného predvolania by postupoval inak.

7. K odvolacej námietke kopírovania výpovede [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní, keď podľa tvrdenia sťažovateľa mala byť jeho výpoveď v procesnom postavení obvineného skopírovaná do zápisnice o výpovedi svedka, krajský súd uviedol, že obvinený [REDAKOVANÉ] aj na hlavnom pojednávaní vypovedal tak v procesnom postavení obžalovaného, ako aj v procesnom postavení svedka, kde všetky relevantné skutočnosti vo vzťahu k žalovanej trestnej činnosti uviedol v podstate

v zhode s tým, čo vypovedal v prípravnom konaní, pričom jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní nebola kopírovaná z jeho výpovede z prípravného konania. Navyše, ako svedok vypovedal po zložení prísahy a po poučení, že svojou výpoveďou by si mohol privodiť trestné stíhanie.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd uznesením z 12. februára 2025 dovolanie sťažovateľa odmietol.

9. Najvyšší súd k námietkam sťažovateľa uviedol, že pokiaľ obvinený sťažovateľ namietal zásadné porušenie práva na obhajobu vo vzťahu k výpovedi zmluvy o právnom zastúpení doterajším zvoleným obhajcom a ustanovením náhradného obhajcu zo strany okresného súdu, poukázal na rozsudok krajského súdu s tým, že v čase vykonania hlavného pojednávania 21. marca 2021 neboli u sťažovateľa dané dôvody povinnej obhajoby podľa § 37 Trestného poriadku a zároveň mu bol poskytnutý dostatočný časový rámec (približne 1 mesiac), aby si zvolil nového obhajcu. V danom prípade síce neboli splnené zákonné podmienky pre ustanovenie náhradného obhajcu podľa § 42 ods. 1 Trestného poriadku, náhradný obhajca nebol ustanovený popri zvolenom alebo ustanovennom obhajcovi, ale táto vada nezakladá zásadné porušenie práva na obhajobu. Obvinený mohol vykonávať obhajobné práva sám, nešlo o prípad povinnej obhajoby obhajcom, nového obhajcu si nezvolil, aj keď mohol, a jeho obhajoba bola vykonávaná „naviac“ aj prostredníctvom náhradného obhajcu.

10. K nevykonaniu sťažovateľom navrhnutých dôkazov najvyšší súd poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu s tým, že okresný súd, ako aj krajský súd sa návrhmi sťažovateľa na vykonanie dokazovania zaoberali, procesne na návrhy reagovali a v odôvodnení rozhodnutí o ich odmietnutí sa s nimi vysporiadali.

11. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sťažovateľ v dovolaní podľa najvyššieho súdu uvádzal námietky, ktoré sa netýkali spôsobu vykonávania dôkazov, ale slúžili ako podklad pre rozhodnutie súdov v danej veci. Namietal, že výpoveď [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní 17. mája 2015 o 16.55 h mala byť „skopírovaná“ do nasledujúceho výsluchu o 18.05 h. Najvyšší súd uviedol, že na uvedených výsluchoch nie sú založené meritórne súdne rozhodnutia. Obvinený [REDAKOVANÉ] vypovedal na hlavnom pojednávaní 29. novembra 2017 a na podklade tohto jeho výsluchu bola konštatovaná vina obvineného s tým, že predmetné výsluchy z prípravného konania zo 17. mája 2015 neboli ani čítané ako listinný dôkaz na odstránenie rozporov vo výpovediach [REDAKOVANÉ].

II.

Argumentácia sťažovateľa

12. Sťažovateľ tvrdí, že namietaným uznesením odvolacieho súdu nedošlo k napraveniu pochybení súdov nižšieho stupňa a bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu.

13. Namietané porušenie práva na obhajobu vníma sťažovateľ v odňatí práva zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním. V tejto súvislosti uvádza, že z dôvodu nepriaznivej pandemickej situácie jeho zvolený obhajca žiadal okresný súd o odročenie pojednávania, ktoré sa malo uskutočniť 25. februára 2021, na čo súd obhajcovi oznámil, že pojednávanie sa uskutoční, pretože ide o vec, ktorá neznesie odklad. Napriek opakovanej žiadosti obhajcu súd pojednávanie vykonal.

Z uvedeného dôvodu sťažovateľ oslovil viacerých obhajcov, ktorí odmietli obhajobu z dôvodu pandemickej situácie v okrese Humenné. Na hlavnom pojednávaní konanom 18. marca 2021 sťažovateľ nemal zvoleného ani ustanoveného obhajcu. Prítomnosť náhradného obhajcu na pojednávaní mala vzbudiť zdanie, že je zabezpečené právo obžalovaného na obhajobu. Takýto postup považuje sťažovateľ za obchádzanie zákona. Dôkazom tohto je skutočnosť, že súd po pojednávaní zrušil náhradného obhajcu. Záver dovolacieho súdu, že nešlo o prípad nutnej obhajoby a že svoje práva na pojednávaní mohol sťažovateľ vykonávať sám, je podľa jeho názoru popretím ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného poriadku.

14. Sťažovateľ ďalej uvádza, že viackrát navrhol výsluch svedkov na preukázanie svojich tvrdení, a to už po doručení obžaloby, opakovane na hlavnom pojednávaní, ako aj v písomnom podaní. Súd tieto návrhy na pojednávaní konanom 9. júla 2018 podľa § 277 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. Po zrušení rozsudku okresného súdu z 27. septembra 2018 krajským súdom a vrátení veci prvostupňovému súdu sťažovateľ opakovane žiadal okresný súd o predvolanie svedkov písomnými podaniami. Súd návrhy opäť postupom podľa § 277 ods. 2 Trestného poriadku formálne zamietol bez bližšieho riadneho odôvodnenia. Konajúce súdy sťažovateľovi neumožnili predvolať a vypočuť svedkov, aby mal možnosť pred súdom preukázať svoju nevinu, spochybníť výpovede obžalovaného [REDAKOVANÉ] a preukázať nezákonnosť prípravného konania. Konajúce súdy uverili výpovediam [REDAKOVANÉ], či ako obžalovaného a následne ako svedka, z dôvodu, že tento obžalovaný urobil pred súdom vyhlásenie o vine. Je nepochybné, že v bode 2 až 10 rozsudku okresného súdu neexistuje žiadny dôkaz o vine [REDAKOVANÉ], aj keď sa priznal k týmto skutkom. Trestné stíhanie považuje sťažovateľ za nespravodlivé, lebo bolo založené len na svedeckej výpovedi spolupracujúceho obvineného [REDAKOVANÉ].

15. Sťažovateľ ďalej namieta porušenie základného práva súdnu ochranu a spravodlivý proces. Dňa 4. decembra 2023 sťažovateľ doručil najvyššiemu súdu doplnenie dovolania, ktorým poukázal v súvislosti s kopírovaním výpovedí v prípravnom konaní na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 15. marca 2022 vo veci Bjarki H. Diego proti Islandu, sťažnosť č. 30965/17. Pokiaľ ide o návrhy na vykonanie dôkazov pred súdom, vypočutie svedkov, poukázal na existenciu opomenutých dôkazov a tzv. Perna test. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia len skonštatoval, že obvinený doplnil svoje dovolanie podaním z 29. novembra 2023, ktorým poukázal na judikatúru ESLP a ústavného súdu a opakovane alebo rozširoval ním dovtedy uvádzané vady v prípravnom a súdnom konaní, teda najvyšší súd bez bližšieho odôvodnenia nedal žiadnu relevantnú odpoveď na doplnené dovolanie, kde boli uvedené iné nové skutočnosti, ktorými namietal porušenie svojich práv v konaní pred súdmi nižšieho stupňa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poznamenáva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je ústavný súd alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade,

ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

17. Prihliadnuc na charakter sťažnostnej argumentácie, ústavný súd tiež pripomína, že nevykonáva procesné úkony trestného konania ani nehodnotí (nevyhodnocuje, resp. neprehodnocuje) dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní, ale ani všeobecnými súdmi a nemôže ani nahrádzať nimi prijaté právne závery, pokiaľ nie sú v zjavnom rozpore so znením, zmyslom a s účelom vo veci aplikovaných právnych noriem. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený znovu prehodnocovať hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (napr. II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012, III. ÚS 373/2015).

18. Ústavný súd skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom. Na účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil s obsahom odôvodnenia rozsudku krajského súdu a tiež s obsahom odôvodnenia rozsudku okresného súdu, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdov nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

19. Ako vyplýva z namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ako aj tomuto predchádzajúceho rozsudku krajského súdu, všeobecné súdy sa námietkou týkajúcou sa zásadného porušenia práva na obhajobu sťažovateľa zaoberali. Okresný súd reagoval na situáciu, keď po nariadení hlavného pojednávania si sťažovateľ včas nezabezpečil obhajcu vzhľadom na pandemickú situáciu, a i keď nešlo o trestné konanie s povinnou obhajobou podľa § 37 Trestného poriadku, súd na ochranu procesných práv sťažovateľa mu ustanovil náhradného obhajcu. Náhradný obhajca bol sťažovateľovi ustanovený uznesením okresného súdu z 1. marca 2021 a jeho ustanovenie bolo zrušené opatrením predsedu senátu okresného súdu zo 17. mája 2021. Krajský súd, ako aj dovolací súd tvrdené porušenie práv sťažovateľa preskúmali a k tejto námietke sťažovateľa sa vyjadrili. Konštatovali, že sťažovateľ mal možnosť nechať sa zastúpiť zvoleným obhajcom a postup okresného súdu považovali síce za neštandardný, ale taký, ktorý reálne umožnil vyššiu úroveň ochrany práv sťažovateľa v predmetnom trestnom konaní. Z ústavno-právneho hľadiska ústavný súd dodáva, že opatrenie, ktoré vo svojej podstate zvyšuje mieru procesnej ochrany sťažovateľa v trestnom konaní, vo všeobecnosti ani nemôže byť podkladom na porušenie jeho práva na obhajobu. Zároveň z rozhodnutí súdov vyplýva, že sťažovateľovi bola poskytnutá pred hlavným pojednávaním dostatočná doba na zvolenie si obhajcu pre prípad, ak sa nechcel obhajovať sám.

20. Pre úplnosť je tiež potrebné poznamenať, že úlohou náhradného obhajcu na hlavnom pojednávaní pritom všeobecne nie je rozhodovať o celkovej stratégii obhajoby (to je úlohou a zodpovednosťou sťažovateľom slobodne zvoleného obhajcu), ale iba dohliadnuť na to, aby pri konkrétnom procesnom úkone neboli porušené práva sťažovateľa v prípade, ak zvolený obhajca nemôže byť prítomný. Preto s ohľadom na materiálny obsah práva na obhajobu je prakticky vylúčené, aby mohlo byť ustanovením náhradného obhajcu porušené právo sťažovateľa na obhajobu obhajcom podľa vlastného výberu.

21. Pokiaľ ide o námietku nevykonania sťažovateľom navrhovaných dôkazov, aj na túto bola sťažovateľovi poskytnutá dostatočne presvedčivá odpoveď. Z odôvodnenia uznesenia okresného

súdu z 18. marca 2021 (str. 17) vyplýva, že súd zamietol návrh sťažovateľa na doplnenie dokazovania opätovným výsluchom [REDAKOVANÉ], keďže tento vypovedal zhodne v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní. Okresný súd zamietol tiež návrh sťažovateľa na doplnenie dokazovania výsluchom sťažovateľom označených vyšetrovateľov, policajtov a svedkov, ako aj návrhy na doplnenie dokazovania vecnými dôkazmi, listinnými dôkazmi, poukazom na relevantnú ustálenú judikatúru s odôvodnením, že tieto odmietnuté dôkazy neboli spôsobilé zmeniť už zistený skutkový stav. Skutkové okolnosti boli v konaní pred súdom preukázané inými dôkaznými prostriedkami, výpoveďou [REDAKOVANÉ] v procesnom postavení obvineného a v procesnom postavení svedka, nepriamo listinnými dôkazmi, pripojeným spisom okresného súdu sp. zn. 1T/111/2017 v trestnej veci obvineného [REDAKOVANÉ], prečítaná bola zápisnica o hlavnom pojednávaní z 5. októbra 2017, rozsudok č. k. 1T/111/2017-711 z 5. októbra 2017, uznesenie krajského súdu sp. zn. 10To/45/2017 zo 17. januára 2018. [REDAKOVANÉ], ktorého sťažovateľ navrhol vypočuť ako svedka, vypovedať odmietol [trestná vec obvineného [REDAKOVANÉ] bola vylúčená zo spoločného konania na samostatné konanie, pretože bol obvinený iba z jediného (skutok 1) z desiatich skutkov; na hlavnom pojednávaní konanom 5. októbra 2017, [REDAKOVANÉ] vyhlásil, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe, pozn.].

22. Ústavný súd už viackrát vo svojich rozhodnutiach uviedol (I. ÚS 478/2013, IV. ÚS 10/2014, I. ÚS 130/2025), že z práva na spravodlivý súdny proces (súdnu ochranu) nevyplýva pre sťažovateľa právo, aby súdy akceptovali všetky jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ale aby mal možnosť tieto návrhy predniesť. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zakotvuje, že súd nie je povinný za každých okolností vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne. Preto nie je automaticky bez ďalšieho porušením základných práv, ak všeobecný súd nevykoná navrhovaný dôkaz, ale v záujme zachovania základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je žiaduce, aby všeobecný súd nevykonanie navrhovaného dôkazu primerane odôvodnil (III. ÚS 219/2015). Súdy vysvetlili dôvody, pre ktoré nedošlo k vykonaniu navrhovaných dôkazov, a ich závery ústavný súd nevyhodnotil ako arbitrárne.

23. Tretia sťažovateľova námietka v ústavnej sťažnosti sa vzťahovala na namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a práva na súdnu ochranu neposkytnutím relevantnej odpovede najvyššieho súdu na doplnenie dovolania, v ktorom sťažovateľ na podporu svojich tvrdení uvedených v dovolaní poukázal na judikatúru ESĽP, pokiaľ ide o kopírovanie výpovedí v prípravnom konaní, a na existenciu opomenutých dôkazov a tzv. Perna test.

24. Pokiaľ sťažovateľ vytýka najvyššiemu súdu, že sa jeho doplnením dovolania dostatočne nezaoberal, ústavný súd konštatuje, že ani táto námietka sťažovateľa neobstojí. Najvyšší súd konštatoval, že namietané výsluchy [REDAKOVANÉ] zo 17. mája 2015, ktoré mali byť v prípravnom konaní kopírované, neboli v konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní ani čítané ako listinný dôkaz a nie sú na nich založené meritórne rozhodnutia. Najvyšší súd tiež, pokiaľ ide o argument sťažovateľa k opomenutým dôkazom a tzv. Perna testu, preskúmal, ako sa všeobecné súdy vysporiadali s návrhmi sťažovateľa na doplnenie dokazovania.

25. Ústavný súd poznamenáva, že aj podľa judikatúry ESĽP vo všeobecnosti platí, že vnútroštátnym súdom prináleží posúdiť dôkazy, ktoré im boli predložené, ako aj relevantnosť dôkazov, ktoré chcú predložiť obžalovaní. Článok 6 ods. 3 písm. d) dohovoru im ponecháva

právomoc, aby posúdili, či je vhodné predvolať svedkov, ako všeobecné pravidlo. Nevyžaduje sa v ňom účasť a vypočutie každého svedka v prospech obžalovaného; jeho základným cieľom, ako naznačujú slová „za rovnakých podmienok“, je úplná „rovnosť zbraní“ v tejto veci (Perna proti Taliansku [GC], 2003, § 29; Murtazaliyeva proti Rusku [VK], 2018, § 139; Solakov proti bývalej Juhoslovanskej republike Macedónsko, 2001, § 57). Vo veci Murtazaliyeva proti Rusku [VK], 2018 (§ 158) ESLP sformuloval trojkrovový test na posúdenie toho, či bolo dodržané právo predvolať svedka obhajoby podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, a teda: (1) či bola žiadosť o výsluch svedka dostatočne odôvodnená a relevantná vo vzťahu k predmetu obvinenia; (2) či vnútroštátne súdy zvážili relevantnosť tohto svedectva a poskytli dostatočné dôvody na svoje rozhodnutie nevypočúť svedka na súde; a 3) či vnútroštátne rozhodnutie vnútroštátnych súdov nevypočúť svedka narušilo celkovú spravodlivosť konania. (III. ÚS 407/2024).

26. Z rozhodnutí všeobecných súdov a ani z argumentácie sťažovateľa v ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by niektorý zo sťažovateľom označených dôkazov, ktorého vykonanie by malo mať pre rozhodnutie vo veci zásadný význam, súd nerealizoval bez adekvátneho odôvodnenia, prípadne jeho vykonanie opomenul bez akéhokolvek odôvodnenia. Ako je už uvedené, najvyšší súd riadne preskúmal, ako prvostupňový súd a odvolací súd odôvodnili zamietnutie návrhov sťažovateľa na doplnenie dokazovania, a dospel k záveru, že predmetnými návrhmi sa súdy zaoberali, procesne na tieto návrhy reagovali a zamietnutie jednotlivých návrhov dostatočne odôvodnili, a to predovšetkým tým, že vzhľadom na okolnosti veci, skutočnosti, ktoré mali byť sťažovateľom navrhnutými dôkazmi objasnené, bolo možné zistiť už z iných, skôr vykonaných dôkazov.

27. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu v rozsahu uplatnených námietok sťažovateľa je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Argumentácia najvyššieho súdu v namietanom uznesení nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, dáva sťažovateľovi jednoznačnú odpoveď na nastolenú námietku. Rozhodnutie najvyššieho súdu, pokiaľ ide o označené sťažnostné argumenty, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľom uvedených práv, ktorých porušenie namieta.

28. Námietky sťažovateľa neboli spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2025

Robert Šorl
predseda senátu